

คำถามที่มีคนถามบ่อยๆ

1) ถ้าเราให้ผู้ลี้ภัยอยู่และทำงานภายนอกค่าย พวกเขาจะไม่เข้ามาเยอะแยะหรือ?

ไม่จำเป็นเสมอไป แม่นอนว่าจะเป็นการไร้ศีลธรรมหากเราลงโทษผู้บริสุทธิ์ที่หนีภัยระหัดระหารด้วยการปฏิเสธสิทธิของพวกเขา เพราะคิดว่าจะช่วยขัดขวางผู้ลี้ภัยคนอื่นๆ ที่จำเป็นต้องหนีมา อย่างไรก็ตามไม่มีข้อพิสูจน์ใดๆว่าการปฏิเสธสิทธิคนเหล่านี้จะทำให้ผู้ลี้ภัยคนอื่นๆ ไม่เข้ามา ในทางกลับกัน มีหลักฐานมากมายที่แสดงว่าทำเช่นนั้นไม่ได้ผล ทั้งนี้เพราะผู้ลี้ภัยไม่ได้เลือกที่จะมา แต่เพราะการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศบ้านเกิดของเขาต่างหากที่ทำให้เขาต้องหนีมา ผู้ลี้ภัยต้องอยู่ในค่ายในประเทศไทยมากกว่า 20 ปี แต่ยังมีกรเข้ามาเรื่อยๆ เมื่อการสู้รบในประเทศพม่า และผู้ลี้ภัยบางคนก็เดินทางกลับไปเมื่อคิดว่าปลอดภัย แม้แต่ในกรณีของผู้ลี้ภัยชนกลุ่มน้อยชาวอัลบาเนียจากจังหวัดโคโซโว ประเทศเซอร์เบีย ซึ่งได้ไปตั้งถิ่นฐานใหม่ในประเทศสหรัฐอเมริกา ที่ซึ่งพวกเขามีเสรีภาพเต็มที่ในการทำงานและเลือกที่อยู่อาศัย ก็ยังเต็มใจกลับโคโซโวเมื่อกองทัพเซอร์เบียถอนกำลังออกจากจังหวัดโคโซโว ชาวแองโกลาในแซมเบียหลายคนเองก็กลับประเทศแองโกลาเมื่อการสู้รบยุติลง แม้ว่าพวกเขาจะมีสิทธิในการทำกรเพาะปลูกในแซมเบีย (ในทางกลับกัน การจากไปของพวกเขาทำให้เกิดการลดลงของผลผลิตการเกษตรอย่างมหาศาล โดยเฉพาะผลผลิตมันเทศ สินค้าส่งออกของแซมเบีย ที่พวกเขาใช้วิธีการปลูก)

2) ถ้าเราให้ผู้ลี้ภัยได้ทำงานและอาศัยอยู่นอกค่าย เมื่อสถานการณ์ความรุนแรงภายในประเทศของผู้ลี้ภัยดีขึ้น พวกเขาจะกลับประเทศของเขาไหม?

กลับสิ คนส่วนมากรักประเทศบ้านเกิดของตนและไม่ต้องการอาศัยอยู่ต่างแดน มันเป็นการตัดสินใจที่ยากเสมอที่จะต้องทิ้งบ้านเกิดและไม่สามารถจะมีชีวิตแบบเดิมได้ โดยเฉพาะต้องเดินทางฝ่าฟันอันตรายและไม่มีอะไรแน่นอนว่าจะได้รับการคุ้มครองในอีกฟากหนึ่งของชายแดน หลายประเทศได้อนุญาตให้ผู้ลี้ภัยอยู่พำนักในประเทศนั้นเป็นการถาวร ซึ่งเกินกว่าที่กฎหมายระหว่างประเทศกำหนดไว้ แต่ผู้ลี้ภัยทั้งหลายก็ยังคงเดินทางกลับไปเมื่อพวกเขาทำได้ อันที่จริง เมื่อสภาพการณ์ที่ทำให้ผู้ลี้ภัยหนีออกมายุติลง พวกเขาก็จะไม่มีสถานะเป็นผู้ลี้ภัยอีกต่อไป และไม่ได้รับสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองที่มีเพื่อสำหรับผู้ลี้ภัยอีกต่อไป พวกเขาอาจจะถูกขอให้เดินทางกลับประเทศของตนถ้าประเทศเจ้าบ้านไม่ต้องการให้พวกเขาอยู่ แต่สิ่งที่เห็นจากตัวอย่างข้างต้นว่าผู้ลี้ภัยมักเต็มใจเดินทางกลับเมื่อสถานการณ์ความรุนแรงในประเทศตนยุติลง

3) ถ้าเราคู่ครองผู้ลี้ภัยจากประเทศพม่า มันจะไม่ทำลายความสัมพันธ์ของเรากับรัฐบาลทหารพม่าหรือ?

การคู่ครองผู้ลี้ภัยเป็นหน้าที่ทางด้านมนุษยธรรมที่ตระหนักถึงกันทั่วโลก ไม่ใช่การกระทำที่แสดงความเป็นปฏิปักษ์แต่อย่างใด ดังนั้น การยอมรับตัวผู้ลี้ภัยเหล่านี้ไม่ได้แสดงว่ารัฐบาลพม่ากำลังทำเรื่องเลวร้าย แต่แสดงว่าผู้ลี้ภัยเหล่านี้ควรได้รับการคุ้มครองซึ่งพวกเขายังไม่ได้มาก่อนเลย

4) การคุ้มครองผู้ลี้ภัยจะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศหรือไม่?

ไม่ ผู้ลี้ภัยเป็นคนธรรมดาเหมือนกับเราทุกคน พวกเขาต้องการสิ่งที่เราทุกคนต้องการ นั่นคือการอยู่อย่างสงบสุข ห่างไกลจากการถูกประหารชีวิตและความรุนแรง ทำงานสุจริตเพื่อเลี้ยงดูตนเองและครอบครัว และมีชีวิตอยู่เป็นปกติสุขมากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ แม้ว่าพวกเขาไม่สามารถดำเนินชีวิตเช่นนั้นได้ในประเทศของเขาเอง

ผู้ลี้ภัยบางคนก็เหมือนกับคนไทยบางคนที่ยังคงอ้างก้ออาชญากรรม พวกเขาไม่มีสิทธิที่จะก่ออาชญากรรมใดๆ และไม่มีสิทธิที่จะได้รับการปกป้องเป็นพิเศษหากทำเช่นนั้น ประเทศไทยมีสิทธิที่จะจับกุม ดำเนินคดีและ ลงโทษคนเหล่านั้น

เหมือนที่ทำกับคนไทยที่ทำผิดกฎหมายอื่นๆ อนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัยปี 1951 ยังได้อนุญาตให้มีการขับไล่ผู้ลี้ภัย คนใดคนหนึ่งด้วยสาเหตุด้านความมั่นคงแห่งรัฐและ ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม ให้กลับไปประเทศต้นทางถ้า บุคคลนั้นเป็นภัยต่อประเทศที่เขาถูกตัดสินโทษว่ามี การก่ออาชญากรรมร้ายแรงเป็นอันตรายต่อชุมชนของประเทศ แต่คน ทุกคนนั้นเป็นผู้บริสุทธิ์จนกว่าจะพิสูจน์ว่ามีความผิดและทำนุไม่สามารรถกล่าวหาคนทั้งกลุ่มสำหรับการกระทำของคน จำนวนน้อย มิฉะนั้นแล้ว ก็จะไม่มีการในหมู่พวกเราที่จะปลอดภัย จากการถูกกล่าวหา

5) การกักเก็บผู้ลี้ภัยเป็นอันตรายต่อความมั่นคงแห่งรัฐหรือไม่?

เป็น เพราะผู้ลี้ภัยอยู่อย่างหนาแน่นในค่าย และเพราะรัฐบาลพม่ามองว่าผู้ลี้ภัยเหล่านี้เป็นศัตรูจึงได้ส่งกองกำลังทหารเข้ามา มาฝั่งไทยเพื่อโจมตีค่ายผู้ลี้ภัย กลุ่มกองกำลังต่างๆสามารถใช้ค่ายผู้ลี้ภัยเป็นที่หลบซ่อนและสถานที่พักผ่อนสำหรับ สมาชิกของตนและครอบครัวและบังคับเกณฑ์ผู้ลี้ภัย ซึ่งรวมถึงเด็กๆ ให้กลับข้ามชายแดนไปสู้รบ ซึ่งนี่เป็นการละเมิดสิทธิ มนุษยชนและการกักเก็บผู้ลี้ภัยทำให้การล่องละเมิดเกิดขึ้น ผู้มีอิทธิพลในค่ายตั้งกฎหมายและกลไกกระบวนการยุติธรรม ซึ่งไม่สอดคล้องกับกฎหมายไทยขึ้นมาบังคับใช้ พวกเขาจำคุกผู้ลี้ภัยในสถานที่กักขังภายในค่ายผู้ลี้ภัยบนแผ่นดินไทย สำหรับข้อหาที่ไม่ใช่อาชญากรรมในประเทศไทย เช่น การมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงาน และการคบชู้ นี่เป็นการละเมิด อธิปไตยของประเทศไทยและการกักเก็บผู้ลี้ภัยทำให้มันเกิดขึ้น

6) ประเทศไทยยังไม่ได้ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพของผู้ลี้ภัยปี 1951 แล้วทำไมเอาอนุสัญญามา เกี่ยวข้องล่ะ?

เกือบ 150 ประเทศทั่วโลกได้ ลงนามในอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพของผู้ลี้ภัยปี 1951 หรือพิธีสารปี 1967 ของอนุสัญญา อันทำให้อนุสัญญากลายเป็นมาตรฐานสากลที่ใช้ในการปฏิบัติต่อผู้ลี้ภัยในโลก สิทธิหลายข้อของอนุสัญญาดังกล่าว อัน ได้แก่สิทธิในการทำงานและเสรีภาพในการเดินทางยังได้รับการตระหนักถึงในปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนว่าเป็น สิทธิของคนทุกคน ในขณะที่ถึงแม้ประเทศไทยจะไม่ได้ลงนามในอนุสัญญา แต่ประเทศไทยก็เป็นสมาชิกคณะกรรมการ ผู้บริหารสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ รวมทั้งเป็นสมาชิกของฝ่ายปกครององค์การสหประชาชาติ และ เข้าร่วมในการตกลงข้อสรุปอันเป็นบทยุติต่างๆ (การลงมติ) ซึ่งได้แก่

ข้อสรุปที่ 50 (1988) ตระหนักว่าการจ้างงานเป็น “สิทธิทางเศรษฐกิจและสังคมขั้นพื้นฐาน... อันจำเป็นต่อการที่ผู้ลี้ภัยจะ ได้พึ่งตนเองและมีสวัสดิภาพในครอบครัว และ...สำคัญต่อกระบวนการการสร้างศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ และจำเป็น ต่อกระบวนการหาหนทางสิ้นสุดปัญหาผู้ลี้ภัยอย่างถาวร” อีกทั้งยังส่งเสริมให้ “รัฐที่เป็นที่พำนักของผู้ลี้ภัยทุกรัฐทำการ ตรวจสอบกฎหมายและการปฏิบัติต่อผู้ลี้ภัยเพื่อที่จะได้ทราบถึงและจัดอุปสรรคในการจ้างงานผู้ลี้ภัยที่มีอยู่

ข้อสรุปที่ 65 (1991) ส่งเสริมให้รัฐต่างๆ “หลีกเลี่ยงการจำกัดเสรีภาพการเดินทางของผู้ลี้ภัยที่ไม่จำเป็นและเข้มงวด... ซึ่ง การให้เสรีภาพทางการเดินทางรวมถึงการออกเอกสารประจำตัวที่จำเป็นและการอนุญาตให้เข้าประเทศหลังจากเดินทาง กลับจากต่างประเทศ”

ข้อสรุปที่ 104 (2005), “ตระหนักว่าการคุ้มครองผู้ลี้ภัยในเรื่องสิทธิพื้นฐานทางพลเมือง เศรษฐกิจและสังคม อันรวมถึง เสรีภาพในการเดินทาง และสิทธิที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมเพื่อการหารายได้นั้น เป็นองค์ประกอบสำคัญในการให้ผู้ลี้ภัยได้ พึ่งตนเอง [และ] สนับสนุนให้ทุกรัฐที่เป็นที่พำนักของผู้ลี้ภัย...ทำการตรวจสอบกฎหมายและการปฏิบัติของตนเพื่อมองหา สิ่งที่ยังคงเป็นอุปสรรคต่อการจ้างงานผู้ลี้ภัย” และ

ข้อสรุป 105 (ปี 2006) ระบุว่า ผู้หญิงและเด็กหญิงผู้ลี้ภัย อาจต้องเผชิญกับความเครียดต่อภัยคุกคามบางอย่าง เช่น การถูกล่วงละเมิดโดยกระบวนกรค้ามนุษย์... ถูกจำกัดเสรีภาพในการเดินทางและความสามารถในการหาเลี้ยงชีพ อีกทั้งยังมีความเสี่ยงต่อความรุนแรงทางเพศและความรุนแรงอื่นเนื่องมาจากความแตกต่างในเรื่องมิติความสัมพันธ์ของผู้หญิงชาย... ปัจจัยเสี่ยงต่างๆ อาจได้แก่... การไม่สามารถเข้าถึงการดำรงชีพ [อีกทั้ง] วิถีปฏิบัติในกระบวนกรยุติธรรมแบบไม่เป็นทางการ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ได้ละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้หญิงและเด็กหญิง... การสร้างพลังอำนาจให้กับผู้หญิงและเด็กหญิงที่พลัดถิ่นนั้นจะต้องได้รับการส่งเสริมจากภาคีความร่วมมือและปฏิบัติการต่างๆ ที่จะสร้างความเข้มแข็งในความสามารถของผู้หญิงและเด็กหญิง โดยการส่งเสริมโอกาสต่างๆ ในการดำเนินชีวิต เสรีภาพในการเดินทางและอิสรภาพในทางเศรษฐกิจ ซึ่งรวมถึงการเข้าถึงตลาดแรงงานอย่างเหมาะสม

7) ประเทศไทยมีผู้ลี้ภัยอยู่เท่าไร?

ประเทศไทยมีผู้ลี้ภัยอยู่ประมาณ 140,000 คนในค่ายผู้ลี้ภัยตามแนวชายแดนไทยพม่า แต่มีคนอีกมากมายที่หนีภัยการประหัตประหาร กำลังทำงานอยู่ภายใต้โครงการแรงงานต่างด้าว หรืออยู่ในประเทศไทยโดยไม่มีสถานภาพทางกฎหมาย องค์การเพื่อผู้ลี้ภัยและผู้อพยพแห่งสหรัฐอเมริกา (ยูเอสซีอาร์ไอ) ได้ประมาณไว้ว่าในจำนวนนี้มีชาวไทยใหญ่ประมาณ 200,000 คน และชนกลุ่มน้อยกลุ่มอื่นอีกหลายหมื่นคนที่หนีภัยประหัตประหารที่เกิดขึ้นในประเทศพม่า โดยหากไม่รวมกลุ่มลาวมั่งที่ลี้ภัยด้วยสาเหตุความเห็นแตกต่างทางการเมืองกับรัฐบาลลาวจำนวน 8,000 คน แล้ว ประเทศไทยมีผู้ลี้ภัยอยู่ประมาณ 408,000 คน

แน่นอนว่าแรงงานข้ามชาติทุกคนไม่ใช่ผู้ลี้ภัยทั้งหมด แต่บุคคลมีสถานะเป็นผู้ลี้ภัย ก่อนที่พวกเขาจะได้รับการรับรองอย่างเป็นทางการ หรืออาจกล่าวได้ว่า การรับรองเป็นทางการไม่ได้ทำให้บุคคลเป็นผู้ลี้ภัย แต่บุคคลนั้นเป็นผู้ลี้ภัยมาโดยตลอด ถ้าเขาหนีจากการถูกประหัตประหาร การคุ้มครองผู้ลี้ภัยที่ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพมากที่สุดคือการให้การรับรองสมาชิกทั้งหมดของกลุ่มบุคคลที่กำลังถูกกระทำทารุณหรือประหัตประหารว่าเป็นผู้ลี้ภัยโดยมีมูล โดยเก็บกระบวนกรพิสูจน์และให้สถานะเป็นรายบุคคลที่ซับซ้อนไว้ใช้กับกลุ่มคนกลุ่มอื่นที่หลบหนีเข้ามาขอรับสถานะผู้ลี้ภัยด้วยเหตุผลที่น่าสงสัย

8) ผู้ลี้ภัยที่มีสิทธิในการทำงานที่ตนต้องการ จะแย่งงานคนไทยหรือบั่นทอนค่าจ้างและสภาพการทำงานของคนไทยไหม?

ไม่ ผู้นำแรงงานไทยระบุว่า จริงๆ แล้วผู้ลี้ภัยหลายคนกำลังทำงานในประเทศไทยทั้งที่ทำงานอยู่อย่างผิดกฎหมาย และทำงานโดยจดทะเบียนขออนุญาตทำงานอย่างถูกต้อง ต่างก็มีความเปราะบางต่อการถูกทำร้ายซึ่งนั่นบั่นทอนเงินค่าจ้างและสภาพการทำงานของคนไทยด้วย ถ้าแรงงานผู้ลี้ภัยถูกต้องตามกฎหมาย พวกเขาจะอ้างสิทธิต่างๆ ของตนและต่อรองได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นและร่วมกับแรงงานไทยอย่างพร้อมเพรียงเพื่อเพิ่มค่าจ้างแรงงาน

นอกจากนี้ ปริมาณงานในระบบเศรษฐกิจไม่ได้มีจำนวนที่ตายตัว อย่างความคิดที่ว่าหากคนหนึ่งได้งาน อีกคนจะไม่ได้งาน มันอาจจะมองเช่นนั้นเมื่อคุณสมัครงานบางอย่าง เหมือนกับที่ทั่วโลกดูแบนเมื่อคุณยื่นบนพื้นดิน อย่างไรก็ตาม งานเป็นกิจกรรมไม่ใช่สิ่งของ ยิ่งคนทำงานมากขึ้นเท่าไร ขนาดของเศรษฐกิจก็จะใหญ่มากขึ้นเท่านั้น ความร่ำรวยและการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจไม่ได้หล่นจากฟ้าหรือผุดจากดิน มันเกิดขึ้นจากแรงงานมนุษย์ ความเฉลียวฉลาด และการค้าในขณะ ที่ การควบคุมแรงงานมนุษย์ ความเฉลียวฉลาดในการคิดค้นผลิต และการค้าจะเพียงแค่ลดความร่ำรวยและลดโอกาส

9) ระบบการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวปัจจุบันนั้นมีข้อบกพร่องตรงไหน? ทำไมมันไม่ใช่วิธีแก้ไขปัญหาที่เหมาะสมสำหรับผู้ลี้ภัยมันไม่ใช่วิธีแก้ปัญหาผู้ลี้ภัยที่เหมาะสม?

ระบบการจ้างงานแรงงานต่างด้าวมีการควบคุมสูงมาก นายจ้างไม่ได้รับแรงงานตามจำนวนที่ตนต้องการ และแรงงานข้ามชาติ ซึ่งรวมถึงผู้ลี้ภัย เลือกที่จะไม่เข้าร่วมโครงการ ในโครงการแรงงานข้ามชาติ แรงงานถูกจำกัดไว้เพียงในบางภาคเศรษฐกิจและไว้ในบางพื้นที่ หากพวกเขาเปลี่ยนนายจ้างก็มีความยุ่งยากสูง และเกิดความเสี่ยงในสถานภาพทางกฎหมายของพวกเขาหากพวกเขาอ้างสิทธิของตนภายใต้กฎหมายไทย นอกจากนี้ รัฐบาลไทยได้ส่งข้อมูลของแรงงานข้ามชาติเหล่านี้กลับไปให้ประเทศต้นทาง ซึ่งทำให้ผู้ลี้ภัยหลายๆคนไม่กล้าที่จะเข้าร่วมโครงการเพราะกลัวรัฐบาลของตนและกลัวว่าครอบครัวของตนที่รออยู่บ้านอาจถูกข่มขู่หรือล้วงละเมิด

ระบบการจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวนั้นยังแพงมากสำหรับนายจ้างที่ต้องจ่ายเงินในช่วงเริ่มแรก นั่นทำให้พวกเขาต้องการเก็บเอกสารประจำตนของแรงงานต่างด้าวและขาดช่วงไม่ให้แรงงานเหล่านั้นหนีไป เพื่อที่ว่านายจ้างจะได้ถอนทุนคืน อย่างไรก็ตาม เป็นธรรมดาที่บุคคลหนึ่งจะเปลี่ยนจากนายจ้างคนหนึ่งไปหาอีกคนเพื่อค่าจ้างที่สูงกว่า เหมือนกับที่ท่านเลือกซื้อของที่ถูกกว่า ซึ่งมันก่อให้เกิดการแข่งขันซึ่งทำให้เศรษฐกิจมีประสิทธิภาพและก่อให้เกิดผลสูง

เพื่อที่จะแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ การคุ้มครองผู้ลี้ภัยควรเป็นเรื่องของนโยบายสาธารณะและภาระด้านการดำเนินงานไม่ควรตกเป็นหน้าที่ของภาคๆใดภาคหนึ่งในสังคม รัฐบาลควรจดทะเบียนผู้ลี้ภัยโดยมีอิสระภาพที่จะทำงานกับใครก็ได้ไม่ใช่กับนายจ้างคนเดียว โดยมีผู้บริจาดนานาชาติ ไม่ใช่ นายจ้าง ที่จะร่วมแบกรับค่าใช้จ่ายต่างๆของผู้ลี้ภัย (ดู “การร่วมแบกรับภาระอย่างเท่าเทียมของนานาชาติ” ข้างล่าง)

10) การร่วมแบกรับภาระอย่างเท่าเทียมของนานาชาติหมายความว่าอย่างไร?

โดยนิยามแล้ว การคุ้มครองผู้ลี้ภัยเป็นความรับผิดชอบของนานาชาติ มันไม่ใช่ความผิดของที่มีชายแดนติดต่อกับประเทศต่างๆที่เป็นต้นกำเนิดผู้ลี้ภัย ประเทศอื่นๆสามารถช่วยประเทศไทย โดยการรับผู้ลี้ภัยไปตั้งถิ่นฐาน โดยความพยายามทางการทูตเพื่อแก้ไขปัญหาก็เกิดผู้ลี้ภัย หรือโดยให้ความช่วยเหลือแก่ประเทศเจ้าบ้าน สิทธิของผู้ลี้ภัยส่วนมาก เช่น เสรีภาพทางการเดินทาง และสิทธิในการทำงานไม่ได้ก่อให้เกิดค่าใช้จ่ายแก่ประเทศเจ้าบ้านโดยตรง แต่ยังมีเงินค่าใช้จ่ายทางอ้อมอื่นๆ เช่น การศึกษา การบริการด้านสุขภาพและค่าใช้จ่ายในการดำเนินการอื่นๆ ผู้ลี้ภัยที่มีสิทธิในการทำงานอาจทำให้เกิดรายได้จากการเสียภาษีอากรเข้ารัฐแต่ถ้าไม่เพียงพอประชาคมนานาชาติควรช่วยเหลือให้กับโรงพยาบาล โรงเรียน และรัฐบาลไทยสำหรับจำนวนที่ขาดไป นี้จะช่วยสร้างความแข็งแกร่งให้กับความสามารถของสาธารณูปโภคเหล่านี้ในการช่วยคนไทยเช่นเดียวกัน ไม่เหมือนกับการสร้างเครื่องอำนวยความสะดวกแยกต่างหากในค่ายที่คนไทยไม่สามารถเข้าถึงได้

องค์การยูเนสโกอาร์ไอมีกิจกรรมลี้ภัยปีรัฐบาลที่แข็งแกร่งในกรุงวอชิงตัน ดี ซี และมีผู้เข้าร่วมในการเคลื่อนไหวขององค์กรที่จะร่วมยุติการกักเก็บผู้ลี้ภัยในประเทศผู้บริจาดในทวีปยุโรปและเอเชียอยู่หลายร้อยกลุ่ม โดยในที่ที่ผู้ลี้ภัยมีเสรีภาพ พันธมิตรขององค์กรสามารถรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องให้มีการเพิ่มเงินช่วยเหลือผู้ลี้ภัยและกำกับให้นำเงินนั้นไปช่วยสนับสนุนความสามารถของรัฐบาลประเทศเจ้าบ้านในการสร้างบริการต่างๆให้แก่ทุกคนมากกว่าที่จะเอาเงินนั้นไปใช้ดำรงค่ายผู้ลี้ภัยที่มีราคาแพงและแยกตัวออกไป นี่คือนิสัยที่บูรณาการของการณรงค์ทั่วโลกเพื่อร่วมยุติการกักเก็บผู้ลี้ภัย •